

Zázračný účinek autopatie

Autopatie neléčí nemoci, ale výhradně vnitřní jemnohmotný vibrující organizační systém v člověku...

Autopatie je léčebný systém, který používá informaci z vlastního těla nebo prány léčené osoby, homeopaticky upravené v domácích podmínkách. Tato celostní metoda, určená pro svépomoc a samoléčbu, stejně jako pro odborné poradenství, je nenáročná a podle dosavadních zkušeností se osvědčuje při léčení chronických dlouhodobých potíží těla a mysli.

Mgr. Jiří Čehovský (1947) je léčitel a jeden ze zakladatelů české homeopatie. Homeopatii praktikuje třicet čtyři let a v posledních dvanácti letech také nový obor autopatii, vyrůstající na základech klasické homeopatie. Přednáší na Homeopatické akademii v Praze a na specializovaných kurzech autopatie. Jeho knížky a články vycházejí nejen u nás, ale i v zahraničí (v USA, Velké Británii, Německu, Holandsku, Indii, Polsku), kde se setkaly s příznivými recenzemi v odborném tisku. Jeho poslední kniha vydaná u nás je 6. doplněně vydání: „UZDRAV SE S AUTOPATIÍ. Samoléčba pránou. Jak na takzvaně „nevyčísitelné“ nebo přetrvávající problémy těla a mysli“ (vydalo ji nakladatelství Alternativa, Zbraslavské náměstí 461, 156 00 Praha 5, e-mail: info@alternativa.cz, www.alternativa.cz).

Co je autopatie?

Autopatie má prastaré kořeny. Nacházíme je ve starověké Indii a později ve všech asijských zemích, kde se rozšířil buddhismus. Později byl tento princip používán i v Evropě, hlavně v klasické homeopatii Samuela Hahnemanna a jeho následovníků. Hahnemann zanechal záznam jednoho případu, kdy léčil plicní tuberkulózu homeopaticky, avšak bez úspěchu – pomohla teprve potencovaná vlastní slina dotyčného pacienta.

Někteří homeopaté, mezi nimi i angličtí veterináři, podávali klientům s úspěchem jejich vlastní potencované tělesné tekutiny. Nacházíme však o tom v homeopatické odborné literatuře jen nečetné a letmé zmínky. Co je opravdu zvláštní, nikdy nikdo v historii homeopatie napsal o metodě více než několik, byť obvykle pochvalných řádků. Byla vždy jakousi třináctou komnatou homeopatie, do níž se vstupovalo jen opatrně, tajně, nesystemově. Asi nebyla doba zralá na to, aby informace o autopatii padla na úrodnou půdu a mohla přinášet plody. Autopatie se na první pohled jaksi nesuslučuje se složitostí soudobé medicíny, s převažujícím materialistickým názorem, s profesními standardy léčby, s finančními a obchodními kritérii, se systémem a organizačními strukturami, s cechovními zájmy... Nyní však mnozí lidé věří, že minulým tisíciletím končí kalijuga, temný věk utrpení a nízkých vibrací, a začíná nová doba, věk Vodnáře. Vznikají nové a dříve netušené možnosti. Mé

kurzy o autopatii navštívilo už značné množství lidí a i oni nyní zlepšují touto metodou zdraví své a svých blízkých. I oni potvrzují zázračný účinek autopatie.

Autopatie je velmi vhodná k použití mimo jakýkoliv systém. Oficiální zdravotnické struktury ovládané materialistickým viděním světa nejsou v současnosti připraveny ji přijmout, stejně jako nikdy plně nepřijaly homeopatii

Na co je autopatie zaměřena?

Autopatie není zaměřena proti nemocem, proti bakteriím, nádorům, zánětům atp. Pokud v souvislosti s ní mluvíme o léčbě, musíme si být stále vědomi, že autopatie neléčí nemoci, ale výhradně vnitřní jemnohmotný vibrující organizační systém v člověku, a to tím, že obnovuje jeho narušené spojení s Univerzem. Zlepšení „dynamis“ se druhotně projevuje ve zlepšování organismu na všech tomto systému podřízených úrovních člověka, od psychiky až po jednotlivé fyzické orgány. Nárůst harmonie a kvality života může zahrnovat také sociální prvky, efektivitu jednání, odstraňování karmických zátěží, posilování spirituální složky osobnosti a zejména postupné zmenšování a odstraňování utrpení. Tedy i nemoci. Autopatie navrácí rád, harmonii neboli zdraví, a to v míře odpovídající individuálním možnostem každého jedince.

Jeden z případů autopatické léčby:

Eliška, 59 roků (vypadala o 10 let starší), přišla do mé poradny o berlich a v doprovodu. Sotva se soursala. Trvale ji bolel kolenní a zejména kyčelní kloub, problémy v této oblasti trvaly sedm let. Bolest byla tak úporná, že pokud nevezala včas silné léky proti bolesti, které užívala dlouhodobě a pravidelně dvakrát denně, nemohla chodit ani po bytě. Když šla ven, mimo dům, vydala se jen na zahradu nebo někde do těsné blízkosti. Dál nemohla. Bolelo ji také v zádech a v kříži. Stav se pomalu zhoršoval. K tomu ji bolela dlouhodobě játra a slinivka. Poslední 3 roky ji rovněž obtěžoval žlučník. Byla utrpená a málomyslná. Stav byl neúnosný, žila jen myšlenkami na to, jak nemoc překonat. Navštěvovala lékaře, byla i u bylinkáře a také u homeopata, četla také knížky se zdravotní tematikou.

Dal jsem jí autopatickou lahvičku, určenou k domácímu homeopatickému naředění („potencování“) vlastní sliny. Krabice s „lahvičkou“ obsahovala i jednoduchý návod, jak postupovat a jaká pravidla při tom zachovat. Rekl jsem jí, aby při zhotovování autopatického preparátu použila k naředění 2 litry pramenité stolní pitné vody, která ne-

obsahuje bublinky a není do ní přidána žádná umělá chemikálie. Taková voda se běžně prodává v obchodech. Autopatický preparát měla užít jen jedenkrát, hned po zhotovení. Projevila obavu, zda bude schopna při své celkové pohybové nemožnosti preparát správně vyrobit, ujistil jsem ji však, že to není těžší ani komplikovanější než si uvařit šálek bylinkového čaje. A má to udělat jen jednou a pak čekat. Jedno podání způsobí vnitřní změnu, která nastartuje dlouhodobý pozitivní proces, jak to známe z klasické homeopatie.

Na kontrolu přišla za dva měsíce. Otevřela si notýsek s poznámkami a uvedla, že po užití preparátu bolesti hned přešly a od té doby nebrala tudíž ani léky, na nichž byla předtím závislá. Bolest kloubů se už objevila jen jednou, měsíc od podání, a to jen na čtyři hodiny. Měsíc a půl po užití preparátu ji přestala bolet játra a slinivka. Žlučník ji za tu dobu už vůbec netrápil. Mohla se narovnat a po bytě i zahradě chodit bez hole. Hůl si brala jen na delší, dříve nemožné vycházky z domu. Řekla, že má mnohem lepší náladu a vše ji mnohem více baví. Při našem druhém rozhovoru se usmívala, což rozhodně nedělala při tom prvním. Po půlroce měla játra, žlučník a slinivku nadále bez obtíží, ale bolest kloubů se začala znovu projevovat, i když v mnohem menší míře než před první návštěvou a jen občas. To jsem vyhodnotil jako pokles účinku prvního podání (počínající relaps) a doporučil jsem vyrobit znovu autopatický preparát z vlastní sliny. K jeho výrobě jsem tentokrát doporučil použít 4 litry vody. Po dalších čtyřech měsících hlásila, že se cítí mnohem lépe psychicky. Už nebyla tak rozčilená maličkostmi, což byl její celoživotní problém. Žlučník, játra a slinivka byla nadále bez potíží, bolesti zad a v kříži se již nevrátily. Kyčelní kloub zabolěl, jen když přehnal práci na zahradě. Domluvili jsme si další kontrolu za půl roku. Ozvala se po třech letech. Celou tu dobu byla bez potíží, ty se ale začaly v posledních týdnech vracet, i když zatím v mírnější podobě. Doporučil jsem jí, aby si zopakovala autopatický preparát.

I vy můžete dosahovat podobných výsledků. Ale pozor: Někdy to jde celkem hladce a někdy je zase ta cestička ke zdraví dost krivolaká. Překonáváme sami sebe, a proto musíme vědět, jak na to. Musíme si také uvědomit, že kdykoliv máme co do činění s lidským jemným organizačním principem, tajemnou a neznámou oblastí, můžeme být občas překvapení a nikdy nemůžeme nic předvídat či slibovat s naprostou jistotou.

Jiří Čehovský

(V příštím čísle vám nabídneme další podrobnější pokračování na téma autopatie.)